

Βουρδουλας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

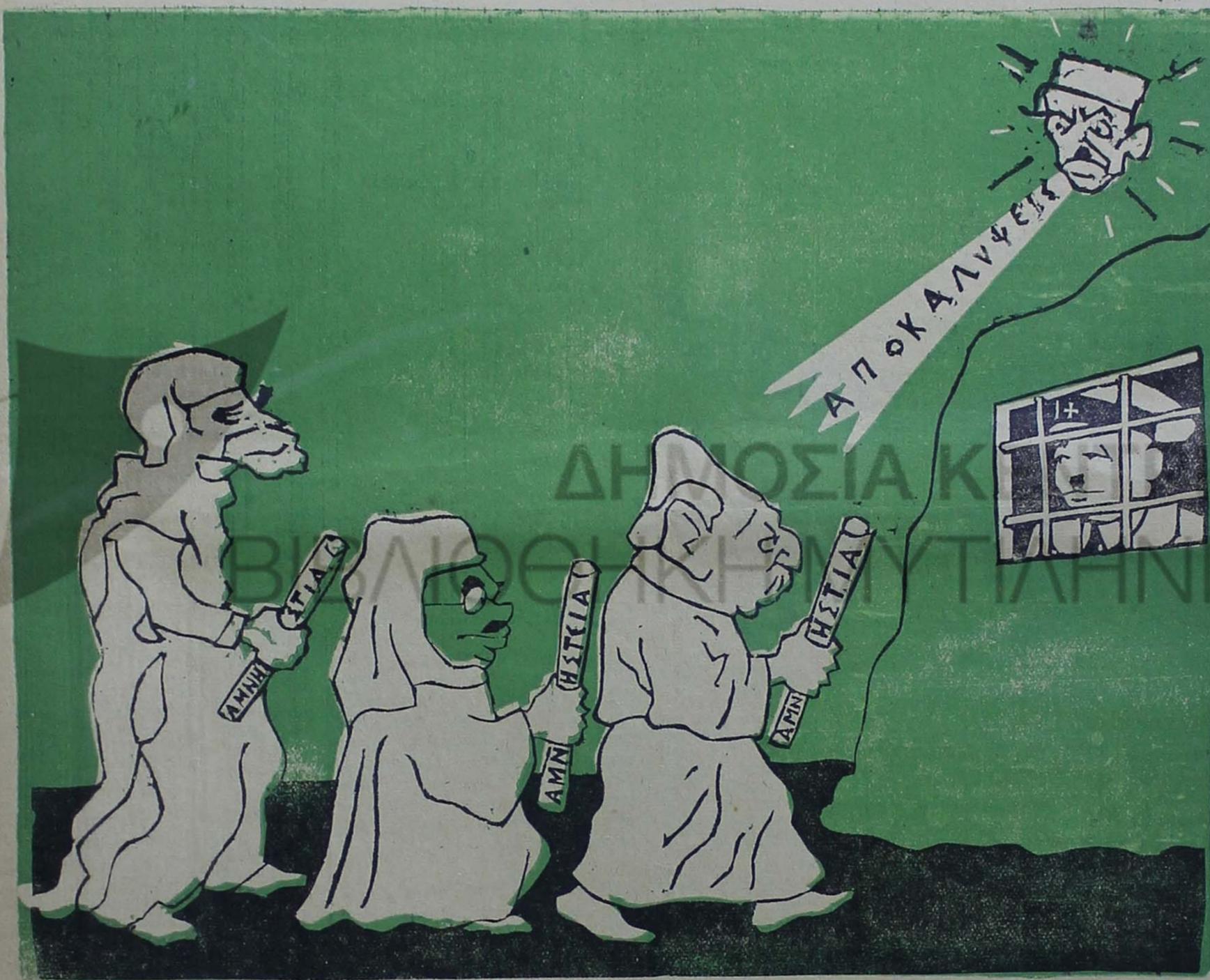

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΤΕΡΠ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 26

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ

..... Καί μές στή νύχτιαν ώρα
οί μάγοι ξεκινῶντας ἀπό πέρα
πρὸς τὸν Σωτήρα ἐφέρανε τὰ δῶρα
ἀπὸ περίλαμπρον ὀδηγούμενοι..... ἀστέρα!.

ΑΝ ΠΛΗΡΩΝΕ

Παράδοξο μοῦ φαίνεται
στὴν ἐποχή μας τούτη
πού κάθε ἀντικείμενον
εἶναι φωτιά, μπαρούτι,
πῶς διάβολο ὁ Ἰωσήφ
διατηρεῖ τὰς φρένας
ἐνόσω ὑποβάλλεται
στὰ ἔξοδα τῆς γέννας.
"Ὅ,τι νὰ κάνης βρέ παιδί
ἢ γέννα χρῆμα θέλει,

εἶτε στὸ σπίτι σου συμβῆ
εἶτε στοῦ Σαλατέλη
καὶ ἂν ἀκόμη ἐπέμβασις
δὲν χρειασθῆ γιατρῶν
τὰ φάρμακα καὶ ἡ μαμή
τὸ διάβολο σου τρών.

Πανιά καὶ φάσκες μοναχά
πόσα νὰ θέλουν, πόσα !
μὲ Παναγῆ πρωθυπουργό
καὶ λίρα ἑξακόσα
Καὶ ἔπειτα νὰ σκέπτεσαι
πού θὰ βρεθῆ κουμπάρος..

Δυσεῦρετο μὰ τὸ Θεὸ
τοῦ Ἰωσήφ τὸ θάρρος !

Ἄλλὰ, εἶναι τὰ θαύματα
πού ἐξηγοῦν τὴ γέννα...
"Ὅταν καὶ σένα βοηθοῦν
οὐράνιαι δυνάμεις
καὶ σοῦ φωνάζει ὁ Θεός
«τὰ ἔξοδα ἀπὸ μένα»
καὶ σὺ βεβαίως, ἤμπορεῖς
πολλὰ παιδιὰ νὰ κάμης !...

Γι' αὐτὸ τοῦ φίλου Ἰωσήφ
— αὐτὸ πρέπει νὰ λέγεται —
ὅταν γεννᾷ ἡ Παναγιά
οὔτε καρφὶ τοῦ καίγεται·
μία χρονιά ἂν πλήρωνε
θὰ ἔβλεπες νὰ τρέχη
τὸν ἄλλο χρόνο, λέγοντας :
«Χριστοῦγεννα δὲν ἔχει» !..

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΚΣΤΟΥΦΕΛΙ

Του κ. Δ. Ρ.

(Γραμμένο ξεπιτούτου για ντου «Βουρδουλα»).

Νά γιατί του Κστούφελι έκανι τ' ακοτούγινατ' μ'ό μί ψουμί τσι τουρί. Του Κστούφελι είνταν ένας άθριπτος δλιφτής τσι κουνόμους, ειχι τσι του έχιτ. Η καμόσιν' είνταν μουναχά που έν έκανι μουρά, τσι πάντα ηλιγι 'ςτή γυναίκατ' :

—Καταρζιμένι άθρόπ ειμιστη, έ θάχουμι ένα μουρό νά σφαλίσ' τά μάτια μας άμα πιθάνουμι.

—'Ε! τί νά γίνι. 'Εδγιετς του θέλοι ή θιός, νάνταν 'ς του χέρμας, νά κάνουμι όσα θέλουμι!

Ταπέ, έν ειμιστι δά τσι μουναχοί μας, τόσους κόσμους δά, έν έχι μουρά!

Παριγουριώνταν μουναχοί ντου, μά του καβουρέλι τσέτρουγι.

Γιαυτό ειτίγιας είνταν τσι οι δυο προυσηλουμένη 'ς ταγιουτκά. Καθημιρνώς λιβάνια, τσι τσηργιά, τσι λειτουργίες κάναν. Είνταν πουλύ θειουφουβούμινι τσι θρήστοι.

Του σαραντάμιρου, του Κστούφελι έ ντου χάλα πουτέ! Που νά φα Τίταρτ τσι Παραστοιβη λάδ' τσι τσάλλις δά τσμερίς καμιά ζ'μοροδουλα, τσι τίπουτ' άλλου.

Γιατί τουχι άντέτ, νά ηστέψι νά ξ'ιμουλουγιθει, νά τσουρίσ', νά πασκάσ', τσούστρα νά άνι τσι τ'σκόλιτ.

«Ντου λέγαν για Κστούφα».

Μιά χρουιιά ένας άνιψ'όστ, τ' χάρσι ένα γρουνέλι, «μις'χόρισ», του πηρι δά μιιά μουγάλι χάρά, π'θακάνι τσεινί' τ'χρουιιά'άρχουτκά Κστούγινα!.... Του κανάτσιβγι σά μουρό, τσι του τάγιζι ούλου του καλουτσέρ, κλουτσαρέλια τσι καρπουζουτσιφλάδις, τσι ντου χειμώνα, ούλου βαλάνια, για νά παχύνι!

Τόκανι δά σά χιμέρ, μ'ό νά του βλέπς.

Ν'τ παραμουνη τ'σακοτούγινας ήβαλι ν'τ η γυναίκατ τ'άναψι φουτιά μέστα πυρουμάχια. χαζίριψι ντου θιρμό, τσι πγιάσαν τσι οι δυό ντους μαζύ του γρουνέλι, του βάλλαν κάτου, του τσαπαλάτζι τσι φώναζι σά μουρό, για νά του σφάξην.

Καθίζι άπάνουτ μωρέ μάτγιαμ του Κστούφελι, τσι έδγιετς π'τουν ειχαν καθουδιγίψ', χόνι μέσα στου καρύδιτ, άπουκάτου άπ' του λιμό τ' γρουνέλι, του μαχαίρ, τσι τ'όσφαξι. Του αίματ έβραζι τσ'έτριχι μαζουμένου.

'Εδγιετς πουνταν ζιστό - ζιστό, αλόιψαν τσι οι δυόντουν τά πουδάρια ντου, γιατι τ'ούχαν σά γιατρικό, για τά ξιπαγιάσματα. 'Υστια του ζματίσαν, του εξύσαν, του κάναν άκράτου σά χασέ, τσι του βάλλαν μεσ' 'ς τ'σκάφ, τσι του σσι'πάσαν μιτ' μισαλουδα.

Άμα τά χαζιρέψαν, κάτσαν νά ξικουραστούν.

Πάς έφτιν τ' νώρα, χτόψι τσι καμπάνα τ'σακκλησιάς, για νά πά ή κόσμους νά ξιμουλουγιθη, για νά μιταλάβ.

Είνταν βράδ - βράδ. Λέγι του Κστούφελι 'ς τή γυναίκατ.

Πγιάση σι τσι κουπάνσι τά μπαχαρκά, χαζίριψι τσι, για τά λουκάνικα, βγάλι τσι τ' κουρκοϋτα, που θά βάλλουμι μεσ' ντου μπουμπου, νά πιταχτώ γω δυό μινουτα, νά ξιμουλουγιθω, τσι νάρτου ύστια, νά ξιχουρίσου τά χοιρνά, νά τ'άλατίσουγι, για νά τάχουμι ούλου ντου χι'μώνα μας, τσι ξέρου πλιά γω, γιατι 'ςτά χρόνια τ' πατέραμ τ'σχοιριμέν, έν-έλιπι του θριφτό άπ' του σπιτ μας.

'Αφσι τσδιαταγιές, σκόθση, έ-πλυνι τά χέργιατ, ήβαλι τά παπούτγιατ, τ'σταυρουτίτ, έρριζι ντου άμπάτ παστνώμι τσι πάγιτ'ση άπ' του Κότσου ντου τσισμέ ξιδγιασταυρουτά, για νά μήν άργει.

Στου δρόμου, δγιαλουγιζνταν τσαμαρτήγις π'ούχι καμουμένις,

για νατςθμηθη τσι νά τσπή στου Πριματικό.

Θμίθτσι μιιά μέρα πουχι φασλέλια 'στου χουράφ, κάτσι νά φα, έλα ντέ που γουστάρει κρουιδέλι!

'Η γείτουνατ πλάγι ειχι μεσ' του χουραφέλιτ', πδά τσι τσι τσός πέρνι ένα δυό, τσέφαγι. Κλιψιά βλέπς είνταν τσέφτου, έπριπι νά του πει στου Πριματικό.

Μιά άλλι μέρα, έτσι π'έσκαβγι' νά τσι πδά μιιά κατσικα μεσ' του χουράφιτ' κατ'άκσα.

Τ'πγιάνι μάνι-μάνι' για νάτ' κατ'άρ μπρουχου κάνι κανέ χατά μέσο.

Τ'βλέπ κατασπαργουμένι, πέρνι τσι τσι τσός του κ'τι που ήβαζι μέσα τά κουλιαριδιγία, τ'ναρμέγι, τσούστια, άνοιξι τ'γλάστρα τσι τ'κάτσαρι.

'Εδγιετς πουνταν του γάλα ζιστό-ζιστό, του ηπιγι ούλου. Άμα τουπγι τ'όστρα, θμίθτσι πουνταν Παρατιβγιή!

Πάναγιζάμ, τί έπαθα!! Για! ντου Μιταμουρφουμένου ντου Διάσκατ'ζου, ντου Μπαχίλι, ειριπ νά μι κουλάσ' μέρα Παραστοιβγιή!

Φούτα. τσ'έντοβαζι κάτου. 'Εφτου πλιά τουχι για μουγάλι άμαρτιγία.

Τά έβαζι πλιά έφτα μιντου νουτ' τσ' πριπάτγι, ως π' έφταξι έξ' άπ' τνακκλησιά.

'Άμα ειμίπ μεσ' τ πόρτα, λέγι: Ξέρς νάνι τσέφτου πόκανα σήμιρα, τσέσφαξα του γρουνέλι άμαρτιγία;

'Ας του κάνου κουβέντα.

'Εμ, ζουντανό πράμμα είνταν, ψύ πηρα 'ς του λιμόμ, ποιός ξέρ; 'Ημιπ δά μέσα στου Ξιμουλόγου, έκανι μιιά μιτάνια, φούλισι του χέρτ, κάτσι τσι τά ειπι ούλα.

Τ'νώρα που πγιάσι ή Παπάς του σχοιρουχάρτ νάτ'δγιβάσ' τ'νιφ'τ'σ'ή τ' ειπι τσι για του γρουνέλι.

—'Α! χριστιανέ μου, αυτό ειπνι μέγα άμαρτημα!

Πώς θά προσεγγίσης τά άχραντα μυστήρια μ' αυτά τά ματωμένα χέρια!

'Επρεπι νά βάλης νά σου τό σφάξη κανές χασάπης.

Ειναι αδύνατον νά σάς έπιτρέψω νά μεταλάβετε, θά σάς βάλλω κάνονα, νά κάμετε έλεημοσύνας, και τό Άγιον Πάσχα με καλό, μεταλαμβάνετε.

'Ε'Η Ξιμουλόγους βάστα άπτσκαπουτιανοί, τσ'ήνταν πουλύ θρήσκους, για του τσιφάλι τ' Κστούφελι!..

'Άμα τ'άκοι ή καυμένους, τά χασσι, μαυρίσαν τά μάτγιατ, θάρσι πους έπισι του νταβάνι τσι ντου πλάκοσει.

'Ηβαλλι κάτου τά μάτγιατ τσι πάγιτσι καταντρουπγισμένους, τσι κατακουλασμένους. Πά στου σπιτ, τά λέγι τσγυναίκατς, καταπαρθουκαν, τσ'απουφασίσαν νά παρτσаланτίσην του γρουνέλι τσι νά του μοιράσιν 'ς τσφουχοί, για νά σχοιρίθου άπ' τναμαρτιγία που κάναν!! Τσι φάγαν, Κστούγινα ήρα τυρι τσι ψουμι, για νά του θμουνην, τσι νάμη ξαναπέσιν μέσα σι τ'όσ' μουγάλι άμαρτιγία!!

'Εφτα έπαθι του Κστούφελι' τσ'άπόμνι μιτ'γλουχιτ μουνάχα!

Μανταμάδος

(δ. ρ.)

ΣΚΕΨΕΙΣ

'Όταν ή πεθερά σου πέση άορωστη, φώναζε τουλάγιστον δυό γιατρούς όστε αν γλυτώση κατά λάθος άπ' τά χέρια του ένός, νά μη τά σκαπουλάρη άπ' τον άλλο.

'Ο ένικός αριθμός ειπαι πολλές φροξές προτιμότερος άπ' τον πληθυντικό.

'Η τιμή π. χ. έχει μεγαλίεση αξία άπ' τις τιμές και τά αξιώματα.

Νά μιλάς χωρίς νά σκέπτεσαι ειπαι τό ίδιο σά νά τραβάς πιστολιές χωρίς νά σημαδεύης.

ΘΕΙΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

Στά Παράκοιλα προχθές ό Θεός ήλθε στο κέφι κ' άφου τώτσουξε γενναία μάζεψε τά μαδρα νέφη

Κ' έτσι για νά κάνη χάζι με μιιά κλισι τών φρυδιών ειπε κι' έπεσε χαλάζι σάν καρύδα 'Ινδιών.

Ρημαχτήκαν τών σπιτιών τά φτωχά τά δώματα και γενήκαν φασαρίες και τρελλοκαμώματα.

Σπάσαν τών δεντρών κλωνάρι και άλλα άκόμη χρήσιμα [ειδη]

— μιιά και ειταν τό χαλάζι σάν 'Ινδιάνικο καρύδι —

Αι, Θεέ, πώς θέλεις τώρα νά μήν ειμαι όλος γρίνα; Τό μεθουσι σου άρξεσπουσε στην άμαρτωλή 'Αθήνα.

Τό χαλάζι εκει κάτω ήταν χρήσιμο που λές για νά σπάσουνε καμπόσες παλαβάτες κεφαλές.

'Ηταν σφάλμα Σου Θεέ μου σφάλμα Σου, θανάσιμο. 'Επρεπε νά σπάσης κάτι όπου θέλει σπάσιμο.

Ξαναμάζεψε τά νέφη ρίψε τό χαλάζι πάλι αλλά κύτταξε νά σπάσης του Τσαλδάρη τό κεφάλι.

ΠΛΩΜΑΡΙΤΙΚΑ

Γή Πιρμαθιά πηγι στου μπακάλι ά παρ λάδ' μιιά ούκα 'Εχ'σιντου μες του μπουκάλι τσιβαλι του δράμ' πάς στου ταγάρ. Γή Πιρμαθιά τότις ειπιντ: Γίνιτα κάνις έφτου ω Στρανίγλ. 'Εχ'σκι' μ'κρη βάγισκι μ'σή, έ γκι' άφίνς' ά στρατζίξ τσιόλας, γίντσι δλιγμάς γαϊτάν!'....

'Ηπανι' γή γιρόγκι' τά γ'ρουγνα, νά τά δένιτε' δπιους έ τά δένι' τσι τά πγιάσουγι' θά τσ'φυλακούνουγι στου τουκάτ.

Στου τσαροσι φέρανι' κριγι όχι' άπ' τσεινου π'τρώνι', μ'ό άπ' τσεινου πανάβγουγι' σισάγιοι.

'Ατου τσιφάλισου τά πίτσι δός του μι του δικανίτσι. (Λέγεται για εκείνους που κάνουν κίτι δίχως νά τό σκέπτονται).

Γή καλά καλά στα β'νά. γή κουνβάγιες μες γουγιιά. Τά καλά κάνι στα β'νά γή κουνβάγιες μες γουγιιά. (Λέγεται για κείνους που κιντίζου νά πάρου προίκα μεγάλη και άς ειπαι ή γυναίκας μεγάλη και άσχημη).

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μόλις ό 'Ιησους Χριστός άντίκρουσε τούς μάγους με τά δώρα, ήνοιξε τά ματάκια του και σάν πονηρός 'Εβραίος που ήτο, ρώτησε.

— Φέρατε χρυσό; Οι μάγοι όμως χαμήλωσαν τό κεφάλι και ειπαν:

— Δυστυχώς περάσαμε από τας 'Αθήνας και μās τόν βούτηξαν.

Τήν ώραίαν παράδοσιν τής σφαγής του 'Ηρώδου, θά την υιοθετήσουν έφέτος οι 'Γίγαντες».

'Η διαφορά ειπαι μόνον, ότι οι γίγαντες θά προσπαθήσουν νά γενικεύουν την σφαγήν.

Δηλαδή, δέν θά περιορισθου εις την σφαγήν τών νηπιών μόνον, αλλά θά συμπεριλάβου και τούς μεγάλους.

'Επειδή έφέτος τ' αυγά σπαινίζου, μη σκοτιζέσθε και πολύ για τ' αυγολέμονο της σούπας.

'Αμα βράσετε ένα πειτεινό, λύεται τό ζήτημα του αυγολέμου, άφ' έαυτου.

Κάθε Πειτεινός έχει πάντοτε τ' αυγά του...

Δι' άπόψε που θά ψάλου οι 'Αγγελοι, και οι ποιμένες θ' άγραυλουν, ή Οικονομική 'Εφορία ειδοποιήθη καταλλήλως νά μη νομίση ότι πρόκειται για κοινό κονσέρτο και στείλει τούς ύπαλλήλους της νά ζητουν φθρον θεαμάτων...

Πόσο αλλάζου τά χρόνια άλήθεια και μαζύ μ' αυτά και αι άντιλήψεις τών ανθρώπων! 'Όταν ό 'Ιωσηφ άντελήφθη την έγκυμοσύνην τής Παρθένου έταράχθη, κατά τό Εύαγγέλιον, και έζητησε εξηγήσεις...

Σήμερα σχεδόν κάθε μέρα παρατηρουνται αυτά και ουτε σκέπτεται κανένας νά ρωτήση πώς και γιατι...

'Απορω και εξίσταμαι γιατι άμα θέλου οι άνθρωποι νά χαρακτηρίσου ένα ως τοιγγούνην, τόν λέν 'Εβραίο.

Σκεφθήτε σās παρακαλώ ότι οι 'Εβραίοι έδωκαν τζάμπα ένα σπήλαιο δια νά στεγασθ ή Παναγία.

'Αν ήταν σιη Μυτιλήνη, δέν θά τής έδιδαν ουτε τό πεζοδρόμιο, ενός μεγάρου.

ΕΠΕΙΔΗ ΔΙΕΓΡΑΦΕ ΚΑΜΠΥΛΗΝ

Πληροφορούμεθα ότι κατ' αυτάς ύποβάλλεται μήνυσις κατά του φίλου κ. Πεταίν λόγω του ότι εις στιγμήμας έλάφει προέβη ουτος εις χειρονομίαν πινά, δηλαδή διέγραψε δια τής διεξιάς χειρός και εις τό κενόν γραμμην καμπύλην άρχομένην από τής κεφαλής και λήγουσαν εις τό σκέλη του.

'Αλλά, τελοσπάντων τι δημοκρατικόν πολιτευμα ειπαι αυτό που μās διέπει, όταν ένας πολίτης δέν δικαιούται νά κινεί τās χείρας του κατ' άρέσκιαν και νά διαγράφη εις τό κενόν τās γραμμās τās όποιās σις στέκει ότι πρέπει νά διαγράφη εις ώρισμένης στιγμάς και υπό ώρισμένης προϋποθέσεως!

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Αναφορικώς με τὰ παράπονα τῶν Δημοτῶν, διὰ τὰ νερά τὰ ὅποια ἐπλημμύρισαν, πολλά καταστήματα καὶ οἰκίας, καὶ διὰ τὴν λάσπην τῶν δρόμων, ἀνακοινῶνται ἀρμοδίως τὰ ἑξῆς :

Διὰ τὰ νερά :

Ἐφ' ὅσον καθ' ὅλον τὸ θέρος διαρκῶς ἠκούοντο παράπονα ἐκ μέρους τῶν δημοτῶν περὶ ἀνεπαρκείας αὐτῶν, ἐθεωρήθη σκόπιμον ν' ἀφεθῆ τῶρα τὸν χειμῶνα ἐλευθέρα ἡ ροὴ τῶν διὰ τὰ ἀντιληφθῶν οἱ παραπονοῦμενοι, ὅτι καὶ τὸ πολὺ νερὸ βλάπτει.

Κατόπιν τῆς πλημμύρας θὰ ἐπίσθησαν περὶ τούτου καὶ ἐλπίζεται ὅτι δὲν πρόκειται ν' ἀκουσθῶν νέα παράπονα περὶ ἀνεπαρκείας τῶν ὑδάτων, κατὰ τὸ προσεχές θέρος.

Διὰ τὴν λάσπην :

Ἡ λάσπη εἶνε πράγμα ἱερὸν, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὁ Θεὸς τῆς ἑκάμῃ τὴν τιμὴν νὰ τὴν ζυμῶσιν μετὰ ἅγια χεῖρα του, καὶ νὰ φτιάξῃ μ' αὐτὴν τὸν ἄνθρωπον.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, μετὰ πῶς ἠγνοῦσθὲν τὸν ὅποιον ἐναπέθεσε ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ τυφλοῦ, ἔκαμῃ τὸν τελευταῖον τοῦτον ν' ἀναβλέψῃ.

Τοιοῦτον λοιπὸν ἱερὸν ἀντικείμενον, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἐγγίξῃ ἡ Δημοτικὴ ἀρχή, διότι ἀλλῶς θὰ ἀσεβοῦσε πρὸς τὰ γούστα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ !..

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Οἱ ἀπεργοὶ Τριατατικοὶ Λέσβου θεωροῦν καθήκον τῶν νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας καὶ τὴν ζωηρὰν τῶν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς διότι κατόπιν τῆς ἐπιστρατεύσεως, καὶ τῆς κατατάξεώς τῶν εἰς ἀναλόγους βαθμοὺς ἐλύθη αὐτομάτως τὸ ζήτημα τῆς ἀξίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν.

Καταταχθέντες πράγματι μετὰ τοὺς βαθμοὺς ὑπολοχαγῶν, ἀνθυπολοχαγῶν, ὑπασιπτῶν καὶ ἀνθυπασπιπτῶν θὰ λαμβάνουν ὡς γνωστὸν μισθὸν οὐχὶ κατώτερον τῶν 4.000 δραχμῶν μηνιαίως, πράγμα τὸ ὅποιον οὐδέποτε εἶγεν ὄνειρευθῆ ὁ κλάδος τῶν!

Οἱ Τριατατικοὶ Λέσβου

ΚΛΟΠΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Κλέφτες μπῆκαν στὰ Μουσεῖα — φύλακας κανεῖς, δὲν ἦτον — κ' ἐγίνε λεηλασία δέκα πέντε ἀρχαιοτήτων.

Κάθε χρόνο, αὐτὸ συμβαίνει, προπαντὸς σὰν φθάνουν ξένοι. Κι' ἀπ' τὴ τόση τους ἀγάπη εἶναι θαῦμα ἀληθινὸν πῶς ἀκόμα δὲν ἐκλάπη καὶ ὁ... Παρθενῶν !

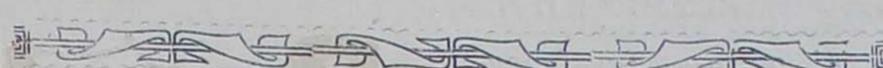
ὦ Θεέ μου, φωτισέ τους κι' ἄξιός ὁδηγός τους γίνε νὰ μᾶς κλέψουνε καὶ κάτι ποὺ ἀχρείαστο νὰ εἶναι.

Ἄς μᾶς πάρουν ἐπὶ τέλους καὶ πολιτικούς καμπόσους ! Τὶ τοὺς θέμε ; Τὶ τοὺς θέμε ; Ἐχομε ἀπὸ δαύτους τόσους !

Μωρὲ τούτοι οἱ εὐρωπαῖοι εἶν' ἀνόητοι ποὺ λές. Παίρνουν μάρμαρα κι' ἀφίνουν τόσες ἄξιες κεφαλές.

Νὰ σᾶς πῶ, τόση κακία δὲν τὴν ἐπερίμενα ! Μωρὲ, πάρτε παληανθρώποι κι' ἄχρηστα ἀντικείμενα !

Θέλτε νὰ σᾶς εἶν' εὐγνώμων τούτη ἡ κλασικὴ μᾶς γῆ, στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ; Κλέψτε τὸν κύρ Παναγιῆ !

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝᾶ

«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον» καὶ ψάλλουν οἱ Ἄγγελοι Μὰ ὁ Ἰωσήφ ποὺ βρέθηκε μπαμπᾶς χωρὶς νὰ θέλῃ κάνει μεγάλο σούσουρο γύρω σ' αὐτὴ τὴ γέννα καὶ λέγει πῶς τὰ πράματα τὰ βλέπει μπερδεμένα.

Τὰ λαδικὰ τῆς γειτονιάς πλακώσανε μελίσσι κι' ὄλα μαζί τοῦ εὐχόνταν ὁ γυόκας νὰ τοῦ ζήσῃ. Μὰ τοῦτος ὁ κακόμοιρος ζητάει νὰ μαντέψῃ πῶς παντρεμένος βρέθηκε χωρὶς νὰ γίνῃ στέψη.

Γιὰ μιὰ στιγμή στὴν Παναγιᾶ γυρνᾶ, ποὺ σιγοκλαίει — εἶναι τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς — καὶ ταπεινὰ τῆς λέει :

— Μαριῶ μου, ἐξορκίζω Σε, σὲ ὅτι ἀγαπᾶς μπουρεῖς χρυσὴ μου νὰ μοῦ πῆς πῶς βρέθηκα μπαμπᾶς;

Εἶσαι τὸ σκεδὸς ἐκλογῆς μιᾶς χάρις ὑπερτέρας· τὸ ξέρω, ἀφοῦ μοῦδωκες τὸν θεῖο τοῦτο γυό μου· πῶς γίνετα ὅμως τοῦ παιδιοῦ νὰ εἶμαι ὁ πατέρας χωρὶς νὰ εἶμαι ἄνδρας Σου, ἀγαπητὴ Μαριῶ μου ;

Δὲν βρίσκεις ὅτι μπερδεμα ὑπάρχει ἐδῶ στὴ μέση καὶ εἶναι κάπως κωμικὴ ἢ ἰδικὴ μου θέση ; Μαριῶ μου ἐξορκίζω Σε σὲ ὅτι ἀγαπᾶς ; δός μου κάποια ἐξήγησι : Πῶς βρέθηκα μπαμπᾶς ;

Ἡ Παναγιᾶ ἐγέλασε καὶ τοῦπε : Ἰωσηφούλη ! Ἐξέχασες ἀγάπη μου τὸ ἄσπρο ἐκεῖνο γιοῦλι ; Τὶ ξεχασάρης ποῦσαι !

Ξανὰ ὑψώσου πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴν ψυχὴ σου λούσε.

— Ἀλήθεια ! Ἀλήθεια ! ἐφώνασε, ἐξέχασα τὸ γιοῦλι... Μαριῶ μου νὰ μὲ συμπαθᾶς νερούλιασεν ἡ κόκκα μου Κατόπιν στὴν ἀγκάλῃ του ἀρπόντας τὸν Χριστοῦλη τὸν φίλησε καὶ εἶπε του : Εἴμ' ὁ μπαμπᾶς Σου Γυόκα μου.

ΚΑΒΑΦΙΚΟ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ

Ἦτο χονδρὴ. Καθὸ χονδρὴ μπατάλα... Δὲν τὴν ἠνόχλησα, τῆς εἶπα μόνον : — Ἐχετε πολὺ ψαχνόν ! «Διὰ τὸν χασάπην κάμετε, μαντάμ !»... Δὲν ἤξερα ἂν ἦτο κὰν κνοβία... Μοῦ εἶπεν εὐγενῶς.. μετ' ἀκκισμῶν : — «Νὰ χαθῆς ! βλάκα !...» Μὰ δὲν τῆς ἀπήνησα Τὶ νὰ τῆς πῶ ; ; Εἴμ' εὐφυής, ἂν καὶ ποιητής... Ἡ σιωπὴ μου πρὸς ἀπάντησίν της....

Ἄγ. Παρασκευὴ 1933

Χ. Χάρης

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΟΛΟΜΟΝΙΚΗΣ

Ὅταν ἀγαπᾶτε μιὰν κόρη, ἢ ὅποια ὅμως δὲν σᾶς ἀγαπᾶ, κάμετε ὡς ἐξῆς διὰ νὰ τῆς ἐμπνεύσετε τὸν ἔρωτα :

Παίρνετε ἓνα φάκελλον λευκόν, καὶ ἀφοῦ θέσετε μέσα τὴν φωτογραφίαν τῆς κόρης ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ τὴν δικήν σας, κλείετε τὸν φάκελλον καλῶς καὶ τὸν ἐναποθέτετε μέσα εἰς τὸ κρεββάτι σας.

Κατόπιν φέροντε γύρω τριάντα φορὲς τὸ κρεββάτι, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὸν δεξιὸν πόδα καὶ εἰς κάθε γύρον λέγετε μεγαλοφώνως :

«Μεῖνε μούρη πλάτη μέσα στὸ κρεββάτι ἀγάπη μου φευγάτη μεῖνε στὸ κρεββάτι».

Τὴν ἴδιαν ἡμέραν ἢ κόρη θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπίτι σου καὶ «θὰ μείνῃ μούρη πλάτη, μέσα στὸ κρεββάτι».

«ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ»

Ἡ πρό τιнос τεκοῦσα δις Ε..... Χ..... μᾶς παρακαλεῖ νὰ καταπολεμήσωμεν τὸ ὑπὸ μελέτην νομοσχέδιον τοῦ «πόθεν ἔσχες», δεδομένου ὅτι εἴαν ποτε τῆς ἀπηνθύνετο τὸ ἐρώτημα τοῦτο διὰ τὸ τέκνον τῆς, δὲν θὰ ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ... Πλείστους ὅσους ἐγνώρισεν ἄνδρας, ἀλλὰ, «πόθεν ἔσχε»;

Ἡ ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΝΔΟΥ

Ἀρμάνδε μου παμφίλτατε, — ὦχου παιδί τρελλό.— πῶς ἔγινε καὶ βρέθηκες ἀνέλπιστα μὲς στὸ γυαλό ;

Φωσφορισμός σὲ γέλασεν τοῦ κύματος τοῦ πλάνου καὶ μάγεψε τὰ μάτια σου καὶ πῆγες κατὰ πάνου ;

Οἱ γλόμποι τῶν ἠλεκτρικῶν σου προξενῆσαν θάμπος καὶ νόμισες πῶς ἦτανε ἢ θάλασσά μας, κάμπος ;

Ὅπως καὶ νάναι Ἀρμάνδε μου ὁμολογῶ σὰν φίλος πῶς εἶσαι θαλασσόλυκος καὶ ἔνδοξος ναυτίλος.

Μονάχα ποὺ στὴν πράξι σου βρίσκω σπουδηπερίσσια... Ἐπρόλαβες τὸν Ἰησοῦν καὶ μὲνε, στὰ... βαφτίσια !

ΣΤΗΝ ΑΦΑΝΕΙΑ

Μοῦπαν πῶς θύμωσες γιὰ ὅσα σούγραψα προχτές... Ὅμως γιὰ στενοκέφαλο δὲ σὲ λογάριζα ποτέ... Τ' ἄθῶα μου πειράγματα, ἄλλος θὰ τάχε περηφάνεια. Μ' ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἐννοιά σου... Σ' ἀφίνω στὴν ἀφάνεια. Ὀλύμπιος

ΘΛΙΒΕΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Στὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ κ. Γεωργίου Σταμούλου γίνεται ἡμέραν παρ' ἡμέραν συγκέντρωσις διαφόρων τῆς ζωῆς περιφρονητῶν—λόγω ἡλικίας καὶ χάρις εἰς τὸ Πόσει ἀνοίγεται ἡ τύχη τῆς στέρας καὶ ἀκάπου ζωῆς τῶν.

Εὐνοοῦμενοι τῆς τύχης πάντοτε οἱ κ.κ. Φῶκος Κατσάνης καὶ Μιχ. Μίδης.

«Καὶ ὅμως... καὶ ὅμως» ὅπως λέγει τὸ τραγοῦδι ὅταν περισυλλέγουν τοὺς καρπούς τῆς τύχης τῶν, ἓνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς σὰν ῥόγγος ἀπὸ μουχῆνι, βγαίνει ἀπ' τὰ στήθα τῶν.

Βυθίζουν καὶ οἱ δυὸ τὰ δάχτυλά τους, ὁ ἓνας εἰς τὴν δασεῖαν κόμην του, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν ἀπαστρούπτουσαν φαλάγγρα του, καὶ σκέπτονται :

Πόσον θὰ ἤθελαν νὰ ἔχαναν στὰ χαρτὰ καὶ νὰ τοὺς στεφάνωνεν ἡ εὖνοια... τῆς αἰωνίως διαφευγούσης ἀγίας...

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Ἀπῆργησαν κι' οἱ φοιτηταί... ὦ τῶν θαμάτων θάματα ! Αἰ, τὸ περίμενες ποτὲ νὰ κάνουν στάση καὶ τάγραμματα ;

Ἄδειο τὸ φλογερό μας τὸ καμίνι... ἔρημοι οἱ διάδρομοι καὶ τὰ σαλόνια.

Κι' ἀναρωτιέμαι : Τὶ θὰ γίνῃ καὶ ποῦ θὰ κελαδοῦνε τ' ἀηδόνια ;

Ὅχι ! Κυβέρνησι δὲν εἶναι τούτη. Θέλει παλούκωμα καὶ σοῦβλα Ἐρήμαξε τῆς χώρας μας τὰ πλοῦτη δὲν θὰ παράγῃ ἡ χώρα πλέον τοῦβλα ;

Στὰ μαῦρα θὰ ντυθῇ ἡ Δικαιοσύνη Σὰν τὸν Ἰῶβ θὰ ξυέται στ' ἀποφόρι.

Ἀλλοίμονό της, καὶ τί θέ ν' ἀπογίνῃ ποὺ δὲν θὰ βγαίνουν νέοι δικηγόροι ;

Ὁ θάνατος ; Καὶ τοῦτος ἔνω κάτου θὰ τοῦ ὀλιγοστέψουν οἱ νεκροί..

Καὶ ἄκεφα χτυπώντας τὰ φτερά του θὰ λέγῃ : Ποῦ εἶστε οἱ νέοι μου γιατροί !..

Ὅχι κυβέρνησι δὲν εἶναι τούτη. Θέλει παλούκωμα καὶ σοῦβλα

Ἐρήμαξε τῆς χώρας μας τὰ πλοῦτη. Δὲν θὰ παράγῃ ἡ χώρα πλέον τοῦβλα !.

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΑ

— Μὲ βασανίζουν τὰ δόντια μου. — Ἄς γελάσω... — Ἄν τὸ βασάνό μου ἦταν δικό σου δὲν θὰ γελοῦσες. — Δὲν μὲ κατάλαβες γιατί στὸ λέγω. Ἀφοῦ ὑπάρχει ἐδῶ ὀδοντοίατρος ὁ Συνόδης, ἐπιτρέπεται ἀδελφέ νὰ λές ὅτι σὲ βασανίζουν τὰ δόντια σου;... Ὀδοντοιατρεῖον πλησίον Ἁγίων Ἀποστόλων.

ΚΥΡΙΑΚΗ

24 Δεκεμβρίου 1933

Τὸ Φύλλον Δρ. 2.

Διεύθυνσις:

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΚΑΒΕΤΣΟΥ

Ἐτησίᾳ Δρ. 100
Ἐξάμηνος » 55

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Ἐξωτερικοῦ
Δολ. 2 Σελ. 10
Φρ. Γαλ. 40

Τηλέφ. 341

ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ

Ο ΒΑΛΛΑΚΗΣ ΣΤΟ ΙΠΠΙΚΟ

Στ'ν κατοχή, τόπισον πού οἱ γ' Ἕλληνας ἦσαν στ' Μυτιλήν, εἶπαν τὸ ἰγὼ ἀπάνου στ' ἀπ' αὐτὸ, σάνκιμ παλλ' κάρ' ἀκόμα, τὸ πῆγα μαζί μὴ τὸ ἀλλ' στοὺν Κλαπάδου, πού μαζητήσαν γοῖ Τούρτσ' τὸ δὲ θέλαν νὰ παραδοθοῦν. Ἀπὶ δὴ τὸ εἶχαμ ἀπὶ κεί τὸ εἶχαμ, τ'ς ἀλλάξαμ τὸ φιλέμ. Τ'ς πιάσαμ οὐλ'νοῦς, τὸ στή Χώρα, πού τ'ς κατιβάσαμ, μὴ βάλαν ἰμένα, μὴ ἐννιά ἀκόμα νουματοῖ, νὰ τ'ς φ'λάγουμ, ἴσαμ νὰ ξικουμπ'στοῦν. Μ' ἀπόμ'νι ἀπὶ τόπισον ἓνα σ'μάδ' στοῦ δαχτύλι μ' ἀπὶ μὴ τούρτσ'σα σφαῖρα, πού μὴ τ'ν ἀμόλαρι ἓνας φουρίτ'ς.

Αὐτὰ ἴλιγα προηχῆς στοῦ Βαλάκ', πού μὴ ρώτα τὸ μὴ ξαναρά μ', γιὰ τ'ν κατοχή τ'ς Μυτιλήν'ς. Πού νὰ βάλ' ἰμένα τὸ μναλό μ', πούς ἦθιμι γι' αὐτὸ πουδιάζ'ς νὰ μὴ τ'ν καιαφέρ' πάλι. Εἶχε δὲν εἶχε, τὸ ἴφιρι ἀπὶ δὴ τὸ ἴφιρι ἀπὶ κεί, τὸ μ' εἶπε τὸ ἴτσι-νοῦς τὰ θ'κ'ά τ', τὸν τσιρὸ πού τὸν πῆσαν οἱ γ' Ἕλληνας στὴ Σμύρῃ τὸν τσιρὸν στείλαν μὴ τὰ ἰππικά στοῦ Ἰσὶ Σιχίρ:

«Ἦχε μὴ μῆρα (εἶπε γι' Βαλάκ'ς) στὸ Κορδεγιὸ ἓνας ἀπὸ τοῖς Ἕλληνας ὀφφισαῖοι καὶ μπαίνει στὸ γαλατσίδικο, γιὰ νὰ φάη μὴ γλασαδίτσα. Ἀφοῦ τὴν ἴφασε, μὴ ζήτηξε νὰ τοῦ πρεζαντάρω τὰ χαρτιά τῆς ὑπηρεσίας μου. Ἐγὼ ἴπῃ μῆρα γιὰ νὰ τὰ φέρω καὶ τὸ ἴσασα ἀπὸ τὴν πίσω τὴν πόρτα. Τὴν ἄλλη μῆρα μὴ ἴπασαν καὶ μὴ ἴξλασαν γιὰ τὸ Ἐσὶ Σιχίρ. Ἐκεῖ σάν ἴφταξα, ἦχε ὁ κύρ Γιάννης ὁ Ἰωαννίδης, παιδί τῆς μπάτσικας, καὶ μὴ ἴπῃρε στὸ λόχο του. Ἰβανα, λέει, γιὰ τὰ ἰππικά, γιὰ εἶμουνα ἀπ' τοῖς καλλίτεροις βαλλάρηδοι.

Ἐνα βροδάκι μῆς τὸ ἴσασε τὸ μυστικό, ὁ κύρ Γιάννης. Κατὰ τὸ μισρὸς τὸ ὄρες, ὕστερις ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὁ λόχος μῆς θὰ ἴκανε ἔφοδο ἀπάνω στοῖς Τούρκοι, γιὰ νὰ τὸ μπλοκάρουμε.

Ἦχε ἡ ὄρα μὴ ἀρχίνεψε νὰ βαντάρῃ ὁ λόχος. Οἱ Τούρκοι φαίνε-ται πὸς εἶτανε χουμμένοι, οἱ ρουφιάνηδοι, καὶ μῆς ἴδωκαν δρόμο μὴ τὸ μπαρατίες τους καὶ μῆς ἴλλαξαν τὰ χασεδένια, οἱ μουρατίηδοι. Ἰφύαμε μὴ καλπασμό, καὶ ἀπὸ τοῖς 180 ἀνδρῆδοι, ἴμειναν μοναχὰ 18. Μαζί τους κ' ἐγὼ μὴ τὸν κύρ Γιάννη. Ἰβανα τότενες τὸ σταυρό μου καὶ ἴφτυσα τρεῖς φορὲς στὸν κόρφο μου, πού ἴσώθηκα.

Κατὰ τὸ αἰγὲς ἴπῃαμε γιὰ νὰ ποῦμε, γιὰ ἀπὸ τὴ δῖψα εἶχε κολλήσει ὁ στόμας μῆς, καθὼς καὶ τῶν ἀλογατῶνε. Εἶτανε, βλέπει, Μάιος μῆνας καὶ ἴκανε πολὺ ζέστη. Ὁ ἥλιος εἶχε κεντρώσει καὶ ἴφτάξαμε σὲ μὴ βρύση στὸ Τουλού-Μπουναό. Ὁ κύρ Γιάννης ἴμούνδιασε, βλέπει, τὸς ὄρες ἀπάνω στὸ

ΣΤΟΥΝΤΙΟ “ΛΕΣΒΟΣ ΦΙΛΜ”

Γ. Παραδέλλη : « Ἀμέσως ! »
Γ. Μωραῖτον : « Εἶναι ἡμί-
πος » (μῦωψ).

Ι. Στεφανίδου : « Δυστυχῶς,
τοῦ ἦλθεν ἐπιλοχίας (ἐπιλό-
χιος) πυρετός. »

Θ. Π. : « Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
ἔχει ἔνστιγμα (ἔνστικτα) αἰμο-
βόρα. »

Τῆς Κας Ε. : « Σήμερα ντ' πῆ-
γαν στοῦ Νουσουκουμείου ἄ
τὸ κῆνιν ἔξουστ' (ἀπόξεσιν)
λέγι'.. »

Τῆς Κας Ν. : « Ὠραία ταινία
ἡ σημερινὴ καὶ πολὺ συνθημα-
τικὴ (αἰσθηματικὴ). »

Τοῦ Ἰερέως Π. : « Καὶ κατα-
ξίωσον ἡμᾶς Κύριε μετὰ παρη-
σίας ντολμᾶν (τολμᾶν) ἐπικα-
λεῖσθαι Σὲ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν
Πατέρα καὶ λέγειν. »

Σταύρου Ράλλη : « Κοντεύου-
με νὰ νοικοκυρευθοῦμε. »

Π. Ἀγωνιάδου : « Ἡ οὐτζᾶ
ἔγινε καλογερότοπος πειὰ πι-
δίμ ; »

Τάνη Χριστοδουλίδου : « Τέ-
λος πάντων τὸ Παπανδρεϊκὸν
κόμμα ἔχει ὠραία κορίτσια. »

Τῆς Δος Δ. Μ. : « Σήμερα τὸ
Ραδιόφωνο ἔχει ποδοσφαιρικά »
(ἀτμοσφαιρικά.)

ἄλογο, καὶ δὲν ἴμῶρεγε νὰ κατέ-
βῃ ὁ ἄνθρωπος. Ἰσχυρε λοιπὸν
καὶ ἴγμιος ὁ καραβάνης καὶ ἴγῃ-
κε. Ἡ φοράδα του, ἓνα ἀλογατᾶκι
πρώτης, ἴγῃκε καὶ αὐτὴ καὶ ἄμα τέ-
λεψε τὸ νερὸ τῆς γούρνας, ἀρχίνε-
ψε νὰ πίνῃ καὶ ἀπὸ τὴ στέρνα,
πού εἶτανε δίπλα τῆς. Ἰδεασε κ'
ἡ στέρνα, καὶ ὁ κύρ Γιάννης δὲν
ἴμῶρεγε νὰ καταλάβῃ πὸς ἴχω-
ροῦσε τόσο νερὸ μῆς στὴν κοιλιά
τῆς φοράδας του. Σὲ λιγάκι ἴγῃρισε
ὁ ἄνθρωπος νὰ δῆ κ' ἐμᾶς τὸ
ἄλλοι βαλλάρηδοι, πού εἶμασθε
ξερὸι στὴ δῖψα καὶ δὲν εἶχενε ἄλλο
νερὸ γιὰ νὰ ποῦμε. Καὶ γυρίζον-
τας, βλέπει ὁ κύρ Γιάννης πὸς
ἴλειπαν τὰ καπούλια τῆς φοράδας
του, πού τὰ ἴπῃρε μὴ ὀβίδα στὴν
ἔφοδο. Γι' αὐτὸ ἴπῃνε μὴ τὸν στό-
μα τῆς κ' ἴτρεχε ὄλο τὸ νερὸ ἀπὸ
πίσω τῆς ! »

« Ἀμ' δὲ φταῖβγ' γι' Βαλάκ'ς,
μόνι φταῖβγου γ' ἰγὼ, πού τὸν ἄν'ξα
τ'ν κουβέντα. Τώρα πλιὰ ἀπ' αὐτὰ
πούπι, γι' ἀθιόφουβους, « πᾶρ'τι
ὄρ'μα πᾶρ'τι τὸ ἄγγουρα. »

Βασίλειος Ἀποίκος

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ποιῆς εἶναι αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ
τὸν Μέλλον ;
— « Ὅτι εἶναι καλλιτέχνης μὴ μέλ-
λον.. »

ΩΣΑΝ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΤΟΝ ΚΑΪΜΟ

Δηλαδή, νὰ σᾶς πῶ τί συμ-
βαίνει.. Δὲν εἶχε ἀνεβῆ εἰς τὸν
ἔξωστην τῆς μεγάλης οἰκίας τῆς
διὰ νὰ βροντοφωνήσῃ εἰς τοὺς
διαβάτας ὅπως ἰσχυρίζονται
μερικοὶ, ὅτι :

« Ὡσάν τῆς χήρας τὸν καῦμό,
ἄλλος καῦμός δὲν εἶναι. » Τοῦτο
τὸ ἡσθάνετο βεβαίως, ἀλλὰ
δὲν τὸ διεκῆρυτε ἀπὸ τοῦ ὕψους
τοῦ ἔξωστου τῆς.

Λόγω τοῦ ὅτι ὑπῆρξεν ἀτυ-
χῆς εἰς τὸν πρώτον τῆς γάμον,
ἀπὸ τινος, δηλαδή μετὰ τὸ δια-
ζύγιον ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀνάγνω-
σιν ἱστορικῶν ἔργων.

Ἐπροτιμοῦσε τὴν περίοδον
τῆς ἱστορίας ὅπου ἀναγράφεται
« Ἡ ἀρπαγὴ τῶν Σαβίνων. »

Τὴν κρεββατοκάμαράν τῆς ἐ-
κοσμοῦσε μὴ καὶ μόνη καλλι-
τεχνικὴ εἰκὼν « Ἡ ἀρπαγὴ τῆς
ὠραίας Ἑλένης. »

Ἐάν διέπραξε σφάλμα τι εἰς
τὴν νέαν τῆς περιπέτειαν, τὸ
σφάλμα τοῦτο ἔγκειται εἰς τὴν
ὄλως ἀνεπιτυχή ἐκλογὴν τοῦ
προσώπου τοῦ νέου τῆς συν-
τρόφου.

Μὴ ζωντοχήρα τῆς ὁποίας
ἡ καρδιά καὶ τὸ σῶμα πυρπο-
λοῦνται, δὲν προσκαλεῖ βεβαί-
ως « σωφέρ » διὰ τὴν καταπολέ-
μησιν τῶν φλογῶν ἀλλὰ πυρο-
σβέστην.

Ἐν τούτοις ἄς μὴ κατακρί-
νομεν κανένα πρὶν ἢ ἀκούσω-
μεν τὴν ὁμολογίαν του.

Τῆς ζωντοχήρας ὁ πόθος ὡς
λέγεται ἦτο ν' αὐτοκτονήσῃ,
καὶ δι' αὐτὸ ἐφώνασε σωφέρ,
διὰ νὰ τὴν πλακώσῃ μὴ τὸ αὐ-
τοκινήτό του...

Ὁφθαλμοφανῆς ἐνδειξίς ἐπι-
θυμίας πρὸς τερματισμὸν μιᾶς
ἀνυποφόρου ζωῆς.

Πάντως δὲν εἶχε ἀναβῆ εἰς
τὸν ἔξωστην τῆς μεγάλης οἰ-
κίας τῆς διὰ νὰ βροντοφωνήσῃ
εἰς τοὺς διαβάτας ὅτι « Ὡσάν
τῆς χήρας τὸν καῦμό, ἄλλος
καῦμός δὲν εἶναι. »

τρώτε καὶ πίνετε σχεδὸν τζάπα

ΣΤΗΝ “ΑἶΓΛΗ”

τοῦ ἑξακουστοῦ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΟΥΦΛΟΥΖΕΛΛΗ

Ἀρωματικὰ Σαποῦνια
ΜΕΤΑΞΑ
ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ

“ΕΥΔΟΚΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΣ”

Ὅταν ἅγιος
Δέσποτας μετὰ
λειτοουργίαν
Χριστουγέννων
— Συνοδικὸς
ἦτο ἅγιος Δέ-
σποτας — ἐπέ-
στρεψεν εἰς
κατοικίαν του
ὡς καὶ ὡς
δράκος εἰς τρά-

πέξαν πίπτων, περιδρομὸν του τρώ-
γων, καὶ κρᾶσον πίνων, μέγα ἀνα-
βρασμὸς σωματικῶς ἐγένετο,
διότι κρᾶσος καρδίαν ἀρθρώπου
εὐφραίνει, ἀμὰ καὶ νευρικὸν σύ-
στημα νὰ ἀμαρτίζει ἐπιβάλλει.
Ἄγιος Δέσποτας καμαριέραν εἶχε
μποῦς γκιμπί, ὡς νὰ λέγωμεν ὑπερ-
κόμματος. Καμαριέρας ἐφέντημ
ὄνομα **Εὐδοκία** ἦτο.

Ἄγιος Δέσποτας, μάτια του γουρ-
λώνων, ρᾶσσον του ῥίπτων, ὀδόν-
τας του τρίζων, ἔξεφώνηξεν :

— Εὐδοκία!...

— Μποσῖθρον Δεσπότη μου ἐμο
ἔτινις, ὡς νὰ λέγωμεν διατάξατε,
ἀπήνησεν καμαριέρα ἀπὸ ἀνωθεν
δώματα.

— Κρεββάτι εἶναι ἔτοιμον, τέ-
νον μου ;

— Ἐτοιμον, Δεσπότη μου!...

Ἄγιος Δέσποτας, μπου ντουβᾶρ
μπενίμ, μπου ντουβᾶρ σενίν, ντέρ-
κεν, ὡς νὰ λέγωμεν ἐκ τοῖχον εἰς
τοῖχον παραπαίων, ἦρχισε νὰ ἀνα-
βαῖνῃ σκάλαν οἰκίας.

Ὅμως ἀναβαίνων ἔψαλεν θεο-
πρεπὸς :

« Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ
γῆς... « Εἰρήνη » ἔπρεπε νὰ εἶπῃ
ἀμὰ βήχας χιγᾶρ γκιμπί, ὡς νὰ
λέγωμεν, ὡς ἀγγούριον, ἔξοψε λέ-
ξιν.

Ὅμως καὶ ὑπόλοιπον ὕμνου
Χριστουγέννων « ἐν ἀνθρώποις
Εὐδοκία » φιλάν, οὐδόλως ἠκούσθη,
μπε... »

Σὸν χαλιτέ, ὡς νὰ λέγωμεν, τῶν
πραγμάτων οὕτως ἔχων, Γιοβανά-
κης σκέπτεται ὅτι « **Εὐδοκία** » γιορ-
γιάν ἴσαντέ, δηλονότι, μέσα εἰς
ἐφαπλώματα ἐπνίγη. Ζάτεν καὶ
ἕμνος οὕτω πως προστάζει.

« Τῷ Θεῷ δόξα καὶ ἀνθρώποις
Εὐδοκία. »

Καὶ Δεσπότης, ἰνσάντιρ τζάνιμ,
ὡς νὰ λέγωμεν, ἄνθρωπος εἶναι,
καὶ νὰ μὴν ἔχη Εὐδοκίαν του εἰς
ἡμέρας χαροσύνους ὡς καθὼς
Χριστουγέννων ;

Γιοβανάκης

ΤΥΠΟΙΣ
ΚΒΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
“ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥ”